

[Anne Grete Holmsgård]

hr. Svend Auken samtidig står og taler om, at det, der er brug for, er et levedygtigt alternativ.

Jeg er enig med hr. Svend Auken i, at der er brug for et levedygtigt alternativ, men det kommer i hvert fald ikke, hvis landets største arbejderparti bliver ved med at holde krampagtigt fast ved, at alternativet er identisk med socialdemokratiets politik, for på den måde kan man ikke samarbejde med andre mennesker. Man kan ikke tvinge dem til simpelt hen at sluge socialdemokratiets politik. Hvis vi mente, det var den bedste politik, havde vi da meldt os ind i socialdemokratiet, så enkelt er det da. Der er da nogle seriøse årsager til, at vi ikke mener det, men pointen er, at der aldrig kommer det alternativ, hvis man ikke også er villig til at lytte til de andre og sige, at selvfølgelig kan alternativet ikke blot og bart bestå i socialdemokratiets politik. Jeg er helt sikker på, at det alternativ kun kommer, hvis vi er i stand til at få folk uden for dette hus til at bevæge sig, hvis vi er i stand til at sende så klare signaler ud, at de tror på, at vi vil støtte dem, når de forsøger at lave alternativer, når de forsøger at gøre oprør mod den økonomiske politik og den politik på andre områder, der føres herindefra i øjeblikket.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg skal sædvanen tro prøve at fatte mig i korthed, og jeg vil i al fald i første omgang søge at holde mig strengt til den økonomiske politik.

I går stemte vi om ændringsforslagene til finansloven uden nogen form for dramatik, uden nogen form for uklarhed, og det er faktisk noget nyt. Det har ikke været det normale i flere år. Alene heri ligger der noget positivt, men endnu mere positivt havde det selvfølgelig været, om samvirket om den generelle linje i finansloven havde været større.

Finanslovsforslaget, som det nu foreligger, peger fremad på den måde, at det fastholder udviklingslinjen med lavere underskud på statsfinanserne, stimulerer produktionen og dermed beskæftigelsen. Men det er også klart, at når fem partier skal søge at nå frem til en fælles vej mod fælles mål, må hvert enkelt parti blankt erkende, at de må give afkald på noget, og selv om der er enighed i målsætningen, er det da klart, at de enkelte

partier må sige, at de ikke overalt er enige i metodeanvendelserne til at nå dette mål. Men det er nu engang samarbejdets vilkår og demokratiets vilkår.

Derfor finder jeg det urimeligt, hvis man fra visse oppositionspartiets side vil harcelere over, at enkelte partier har opgivet bestemte standpunkter for at nå et fælles mål. Det er jo netop, som jeg sagde, demokratiets forudsætning.

Ser vi på statsfinanserne, er der en pæn nedgangslinje. I 1983 var der underskud på 54 mia kr., i 1984 på 44 mia kr., og i 1985 bliver det på ca. 36 mia kr., og dette på trods af at vi må notere en stigende gæld og dermed en stigende rentebyrde. Havde vi ikke haft fortidens synder at slæbe på, havde det set meget smukt ud.

Ser vi på arbejdsløshedstallet, må vi også sige, at arbejdsløshedstallet efterhånden viser den samme udviklingstendens.

Betalingsbalancens udvikling beskriver ikke samme linje i øjeblikket – blankt erkendt – men et underskud på betalingsbalancen i en opgangsperiode behøver jo ikke at være negativt; det kan faktisk være positivt, hvis netop stigningen i underskuddet skyldes øgede investeringer, opbygning af varelagre m.v., fordi dette netop er forudsætningen for øgede eksportindtægter i fremtiden. Men det er også klart, at vi på den anden side må være opmærksom på, at hvis underskuddet for en væsentlig del skyldes øget privatforbrug – hvad enten dette skyldes erhvervelse af kortvarige eller langvarige forbrugsgoder – må man nødvendigvis kigge nøjere på det. Hvis dette er tilfældet, mener jeg, vi har en forpligtelse til nøje at vurdere tallene og de tal, der kommer resten af året, for hvis disse tal viser en yderligere stigning i privatforbruget, må denne stigning stoppes – det er i al fald min opfattelse – hvad enten man i og uden for dette ting piber eller synger, for efter min formening er der ikke i dette tiår nogen som helst mulighed for en generel stigning i privatforbruget, og sikrer man sig ikke i tide mod en sådan stigning, vil den nuværende fremgangslinje brat blive brudt.

Indkomspolitik og konkurrenceforbedringspolitik er nøgleord i den økonomiske politik. Globalt set eller i al fald set i sammenhæng i den vestlige verden erkender jeg, at indkomspolitik kun er udtryk for manglende samarbejde på det økonomiske områ-